

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **H. A.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 17, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 56 Az 128/2006 - 21,

t a k t o:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 56 Az 128/2006 – 21 **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 31. 8. 2006, č. j. 56 Az 128/2006 - 21 odmítl řízení o podání stěžovatele ze dne 25. 4. 2006 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 4. 2006, č. j. OAM-422/VL-07-HA08-2006, kterým byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že žalobou podal stěžovatel zamítavé stanovisko proti přezkoumávanému rozhodnutí ministerstva s odůvodněním, že má problémy způsobené nestabilitou a nebezpečím v Alžírsku, přičemž primární příčinou je terorismus. Šíření anarchie, stavění zátarasů na cestách ve městech i mimo ně, neklid na duši způsobilo, že psychicky onemocněl. Z obsahu podané žaloby podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, že tato nesplňuje v žádném z bodů uvedených v ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. požadované náležitosti, a proto řízení o takovém podání ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením odmítl.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. vyjádřil stěžovatel nesouhlas se závěry krajského soudu. V kasační stížnosti stěžovatel především namítal, že krajský soud po procesní stránce vadně přistupoval k obsahu vlastní žaloby. Jelikož jeho podání ze dne 25. 4. 2006 bylo krátké, mohl ho předseda senátu podle zákona vyzvat k opravě nebo odstranění vad podání a stanovit mu k tomuto úkonu lhůtu. Předseda senátu krajského soudu však takto nepostupoval, nevyzval ho k opravě nebo odstranění vad podání ve stanovené lhůtě a bez dalšího vydal usnesení, kterým řízení o podání (žalobě) odmítl. Dále poukázal na to, že důkazy, které si krajský soud opatřil nebyly úplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spise. Situace v Alžírsku se nedá posuzovat zjednodušeně. Z obsahu spisu je přitom zřejmé, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a dostatečně nezvážil možnost udělení humanitárního azylu. Podstata tohoto pochybení tkví v nesprávném výkladu ustanovení § 14 zákona o azylu a v přehlížení soustavného porušování lidských práv v Alžírsku. Stěžovatel se domnívá, že jeho žádost o udělení azylu lze podřadit pod citované ustanovení, jelikož má neustále obavy o svou psychiku s ohledem na nepředvídatelné reakce a fyzické násilí fanatických vyznavačů islámu, kteří uznávají teroristické praktiky. Proto navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které učinil stěžovatel během správního řízení a na vydané správní rozhodnutí. Domnívá se, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek (správně usnesení) soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ze žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu a činit příslušná skutková zjištění. Jelikož žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nemůže se stěžovatel v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení uvedené žádosti podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 195/2004). Z těchto důvodů proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude - li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví - li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud vede v případě vadného úkonu účastníky řízení, případně osoby zúčastněné na řízení, k tomu, aby bylo s jejich úkony možné spojit zákonem předvídané důsledky. Nesplňuje - li vadný úkon formální nebo obsahové náležitosti, popřípadě je nesrozumitelný nebo neurčitý, vyzve předseda senátu podatele k opravě nebo k odstranění vad spolu s poučením, jak je nutné opravu nebo doplnění provést, a stanoví k tomu lhůtu. Důsledky neodstranění vad se budou lišit podle toho, zda takový nedostatek brání v tom, aby bylo možno v řízení pokračovat (v takovém případě soud podání, kterým se zahajuje řízení usnesením odmítne podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.) nebo nebrání

(v takovém případě nebude soud k úkonu přihlížet). O těchto následcích musí být podatel vždy ve výzvě poučen.

Krajský soud však tímto způsobem nepostupoval. Je nesporné, že z obsahu podání stěžovatele (označeného jako žaloba) ze dne 25. 4. 2006 není zřejmý den doručení napadeného správního rozhodnutí, označení výroku rozhodnutí, které stěžovatel napadá, důkazy, které k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, návrh výroku rozsudku, zejména však nelze zcela přesně dovodit, jaké skutkové a právní výhrady ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel proti napadenému správnímu rozhodnutí uplatňuje. Stěžovatel v žalobě totiž pouze uvedl, že nepřijímá zamítavé rozhodnutí, neboť „má problémy způsobené nestabilitou a nebezpečím v Alžírsku, přičemž primární příčinou je terorismus. Šíření anarchie, stavění zátarasů na cestách ve městech i mimo ně, neklid na duši způsobilo, že psychicky onemocněl. Pořád útek, strach, hrůza a děs“. Žalobní body přitom musí podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat konkrétní skutkové i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42).

Krajský soud z obsahu takto formulované žaloby jen dovodil, že toto podání nesplňuje v žádném z uvedených bodů zákonné podmínky ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. a bez dalšího, aniž předtím vyzval stěžovatele k opravě nebo odstranění vad podání ve stanovené lhůtě s poučením o následcích nevyhovění, v rozporu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl. Napadené usnesení krajského soudu zcela postrádá jakoukoliv úvahu, z jakého důvodu nebyl stěžovatel vyzván k opravě nebo odstranění vad podání ve stanovené lhůtě s poučením o následcích nevyhovění, když v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. je tato povinnost předsedovi senátu uložena jako podmínka pro následné odmítnutí žaloby.

Jelikož krajský soud nevyzval stěžovatele k opravě nebo odstranění vad podání ve stanovené lhůtě s poučením o následcích nevyhovění, resp. v odůvodnění napadeného usnesení nevyložil přezkoumatelným způsobem, z jakého důvodu tak neučinil, je zcela opodstatněná námitka stěžovatele poukazující na tento nedostatek.

Je proto nezbytné, aby si krajský soud nejprve ujasnil, zda v žalobě absentuje jakýkoliv žalobní bod nebo zda je v ní alespoň jeden žalobní bod ještě na hranici projednatelnosti, který je však možno a nutno upřesnit. Tyto úvahy musí pečlivě vyhodnotit a odůvodnit. Dospěje - li k závěru, že žaloba má jiné vady než absenci jakéhokoliv žalobního bodu či absenci vymezení rozsahu, v němž je rozhodnutí napadáno, vyzve předseda senátu stěžovatele k odstranění vad podání podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. i po uplynutí lhůty podle ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. To platí i pro upřesnění žalobních bodů již v žalobě obsažených (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2004, č. j. 2 Azs 63/2004 - 46). Teprve poté může krajský soud znovu rozhodnout o odmítnutí žaloby, přičemž v rozhodnutí musí být uvedeny všechny úvahy, které jeho vydání předcházely.

Ostatními stížními námitkami se Nejvyšší správní soud nezabýval proto, že se týkají věci samé, která nebyla předmětem přezkumu krajského soudu.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

